

ANABELLE
STEHL

Fade
AWAY

MYSLELA, ŽE MINULOST NECHALA ZA SEBOU...

ROMÁN

Fade
AWAY

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Daniela Štefková, 2022

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2993-7 (pdf)

ANABELLE
STEHL

Fade
AWAY

DOUFÁ, ŽE MINULOST NECHALA ZA SEBOU...

Pro Maíke.

*Na dalších deset let.
Život s tebou nemůže být krásnější.*

PLAYLIST

- Deanz, Cartice ▶ *We Fade Away*
- Demi Lovato ▶ *Confident*
- Halsey ▶ *Roman Holiday*
- Sonya Belousova,
Giona Ostinelli, ▶ *Toss A Coin To Your Witcher*
- Joey Batey
dodie ▶ *Boys Like You*
- Hailee Steinfeld ▶ *Most Girls (Acoustic)*
- Imagine Dragons ▶ *Thunder*
- Vigiland ▶ *Pong Dance*
- 5 In Love ▶ *Girls Just Wanna Have Fun*
- Loud Luxury, CID ▶ *Nights Like This*
- 5 Seconds of Summer ▶ *No Shame*
- The Beatles ▶ *Girl*
- Bing Crosby, The Andrew Sisters ▶ *Pistol Packin' Mama*
- Ibeyi ▶ *No Man Is Big Enough for My Arms*
- Taylor Swift ▶ *I Knew You Were Trouble*
- Leon Bridges ▶ *Mrs.*
- Lewis Capaldi ▶ *Bruises*
- Alec Wigdahl ▶ *Misbehaving*
- Bear's Den ▶ *Berlin*
- Lynzy Lab ▶ *A Scary Time (for Boys)*
- NoMBe ▶ *Man*
- FINNEAS ▶ *New Girl*
- Little Mix ▶ *Salute*
- Bea Miller ▶ *S.L.U.T.*

KAPITOLA 1

Kyra

Někde za mnou se ozvala hlasitá rána, po které následovalo „Do háje“, pronesené patřičně hlubokým hlasem.

„Eliasi!“ S krabicí v ruce jsem se otočila a podívala přes zábradlí směrem dolů, kde jsem tušila hnědou kšticí vlasů mého bráchy. A taky můj gramofon, který vypadal, že každou chvíli sklouzne z malé komody IKEA, a dolů k zemi se dosud nezřítit jen proto, že se zarazil o zábradlí. Soudě podle zvuku, který jsem slyšela, se nejednalo právě o jemné ťuknutí.

Odložila jsem krabici na zem a brala schody po dvou dolů za bratrem, abych zachránila svůj milovaný gramec. Prohlédla jsem si jej ze všech stran a s úlevou si oddechla, když jsem zjistila, že je všechno v pořádku a že neutrpěl ani škrábaneček.

„Ehm, Kyro?“

„Co je?“ Podívala jsem se nahoru přímo do tváře mého staršího bratra, která prozrazovala vyčkávané napětí.

Elias pokývl směrem dopředu. „Tenhle kousek je fakt těžkej. Pokud jste vy dva skončili, byla bys tak hodná a popošla?“ Jeho hlas zněl naléhavě, takže jsem rychle ustoupila o krok stranou, abych ho nechala projít. Schodiště starého domu bylo naštěstí široké a prostorné, takže jsme bez problémů zvládli dostat nahoru i pohovku, která patřila Miriam. Když se kolem mě prodíral s bílou

komodou, zavrtěl hlavou, ale jasně jsem viděla jeho jemný, tajený úsměv. Byla jsem tak ráda, že Eliase vidím konečně zase šťastného, že jsem si dokonce odpustila svůj prostořeký komentář. Následovala jsem jej s gramofonem v podpaží a cestou sebrala krabici, kterou jsem tam předtím nechala.

„Tak, a teď už jenom ty tvoje dekorativní hovadiny a máme to, že jo?“ zeptal se Elias poté, co přistavil komodu ke zdi v mém novém pokoji.

„Květiny nejsou žádný dekorativní hovadiny,“ namítla jsem s povytaženým obočím a odložila krabici a gramofon k ostatním bednám. Stáhla jsem si vlasy do ohonu a rozhlédla se po svých nových čtyřech stěnách. V tomhle případě se štěstí fakt unavilo, až sedlo na vola. Celou věčnost jsme nemohly nic najít a já už měla strach, že příští týden budu muset začít semestr v mém starém pokojíčku. Ale pak se Elias, který bydlel jen o pár ulic dál, doslova připletl do fronty na prohlídku bytu a hned mi zavolal. Docela by mě zajímalo, jestli toho chlápka ze správy nemovitostí napřed nepodplatil, ale skutečně přidělil byt dvěma čerstvým studentkám, a ne tomu manželskému páru nebo té ženě v kalhotovém kostýmu, která by určitě prokázala jistější zdroj příjmů. A teď jsme tady. Tohle je vážně náš byt. Pokoj Miriam i ten můj mají něco málo přes dvacet metrů čtverečních, jsou světlé a s okny na jižní stranu domu. A s naším společným obyvákem dokonce sousedí balkón, což je totální luxus. Tenhle bejvák sice není z levného kraje, ale dá se to. Aspoň se nezadlužíme až do třetího kolena, což je v lokalitě Kreuzberg a u tohohle typu kvartýru doslova zázrak. Miriam se navíc povedlo pronajmout garáž pro svou motorku jen pár metrů odsud, takže poloha je více než ideální.

Elias otevřel okno a přejel si rukou po zátylku. Na konec září bylo neuvěřitelně teplo a tahání krabic do čtvrtého patra udělalo svoje. Cítila jsem, jak se mi tričko lepí na kůži a těšila se na večerní sprchu, jen co z krabic vybalím ručník a fén.

„Je už všechno nahoře?“ Miriam se protlačila kolem stohu krabic do mého pokoje. Blondáté vlasy si stočila do ledabylého uzlu

a v obličejí byla trochu zarudlá od námahy. „Až budete hotovi, naši s Louisou odvezou dodávku.“

Přikývla jsem. „Ještě pár květináčů a poslední krabice s deskami.“

„Další krabici?“ zeptali se Elias a Miriam zároveň.

S úsměvem jsem zakoulela očima. „Hele, ty máš svoje knížky, já svoji muziku, ne?“ pronesla jsem směrem k Miriam.

„Existuje jedna taková apka, se kterou můžeš streamovat všechnu svoji muziku online. Ve svém mobilu. Nebo je to na tebe v jednadvacátém století trochu moc?“ zeptal se Elias.

„Miláčku, kam jsi položila tu krabici s náradím?“ zavolala na mě máma z kuchyně a ušetřila mi další diskuse o mé sbírce desek, která – přiznávám – nabyla poněkud nepřiměřených rozměrů.

„Parapet v obýváku,“ zavolala jsem na ni zpátky.

„Jdu jí pomoci,“ řekl Elias a hodil mi klíč od auta. „Kytky si už zvládneš vynést sama. Stejně dost dobře nechápu, jak sem chceš vecpat celou svoji džungli.“

Vyplázla jsem na něj jazyk, což Miriam rozesmálo.

„Půjdu s tebou a pomůžu ti je odnést,“ nabídla se a vyšla na chodbu, aby Elias mohl projít.

„Dík,“ řekla jsem. „Už zbývají jen tři. Elias toho nadělá...“

„Elias ti právě vynesl nahoru celou tvoji domácnost, takže trocha respektu by neškodila,“ zavolal na mě brácha z kuchyně.

„Teď to budu mít na talíři celý rok. Jako když za mě dělal úkoly z matiky. Celý týden jsem mu musela nosit limču a jídlo.“ Naléhavě jsem se podívala na Miriam. „Nikdy si nedomlouvej žádný kšeft s mým bratrem, ani s jedním z těch dvou. Nemůžeš vyhrát.“

„Zapsala jsem si za uši,“ zasmála se Miriam. „Ale je fajn vidět Eliase v pohodě,“ dodala tišeji, „už jsem se o něj začínala bát.“

Usmála jsem se a podívala se na Miriam. Je jedním z nejmiřejších a nejempatičtějších lidí, které znám. Když v deváté třídě přestoupila na naši školu, nikdy by mě nenapadlo, že se z nás stane nejlepší kámošky – byly jsme úplně odlišné vzhledem, ale i povahou.

Miriam je blondýnka, navíc tichá, plachá a tak milá, že se s ní od první vteřiny musíte kamarádit.

Já jsem jejím pravým opakem, nejen se svými hnědými vlasy, ale i tím, že odmalička nezavřu pusy a mám ji taky docela prořízlou, takže – k mé velké nelibosti – často působím arogantně. Alespoň jsem to o sobě nejednou zaslechla. Miriam k sobě lidi doslova přitahuje a dokáže je přimět k tomu, aby jí během několika vteřin povyprávěli celý svůj život. Ke mně se ostatní stavějí mnohem skeptičtěji.

Přes to přese všechno je teď kromě Phuong, kterou znám od školky, mou nejlepší kamarádkou i Miriam, za což jsem vesměru každý den neskonale vděčná. A teď spolu budeme dokonce i bydlet.

Štouchla jsem do ní.

„Jdem na to. Čím dřív bude všechno nahoře, tím dřív si dám pizzu. Nebo sushi. Nebo obojí? Umírám hladý.“

„Ty sis právě namočila pizzu do mé sójovky?“ Miriam nakrčila nos, jako by cítila něco odporného.

Ukousla jsem si špičku dílku pizzy a zaklonila hlavu, abych utrhla dlouhá vlákna sýru, nasáklá tmavou omáčkou.

„Nemáš ani ponětí, o co přicházíš. Jak vždycky říká Kat, sójovka se hodí ke všemu. A má recht.“

„Jo, například k sushi,“ opáčila Miriam, usmála se a namočila si avokádové maki do tmavé tekutiny.

„Jako malá jedla Kyra ke všemu kečup. Kedlubna, kapusta, obecně jakákoli zelenina byla k jídlu, až když už nevypadala jako zelenina, ale jako červená břecha.“ Máma se blaženě usmála, jako by se jednalo o kdovíjak zářný okamžik mého mladšího období.

„Dobrý vědět, žeš neztratila nic ze své směšnosti,“ prohlásil Elias mezi dvěma sousty své pizzy Diavolo. Mířila jsem mu nohou na holeň, ale protože na rozdíl ode mě seděl na pohovce, jen nadzvedl nohu a moje kopnutí vyšlo naprázdno.

„Sójovka není aspoň samý cukr,“ pokrčila máma rameny.

„Vidíš, Kyro, jaký děláš pokroky?“ kývl na mě Elias. „Pomalů, ale jistě.“

Znovu jsem se vymrštila a on si přitáhl k sobě na pohovku i druhou nohu, takže seděl v tureckém sedu a mimo můj dosah.

„Budem zas muset zajít do fitka na box, když tě tak pozoruju, jak pomalů reaguješ.“

„Půjdu s Noahem. Ten je ke mně aspoň milej,“ vrátila jsem mu to.

„Kde je vlastně Noah?“ zeptala se Miriam.

„Mají s tátou nějaký jednání v Hamburku, který se nedá přeložit.“

Noah, můj druhý brácha, pracuje s tátou už pár týdnů na nějakých projektech pro naši rodinnou firmu. V práci se mu neskuptečně daří, ale já se tak trochu bojím, jak se mu podaří skloubit všechny ty hodiny v práci a na vejšce, až příští týden začne semestr.

„Možná se jen snaží vyhnout práci,“ zamumlal Elias.

Podívala jsem se na Eliase s obavou, že v jeho tváři uvidím frustraci, ale on jen požívačně žvýkal pizzu. Obvykle si dávám pozor, abych se v našich rozhovorech vyhnula práci. Naši jej vyhodili z firmy poté, co na oslavě výročí jejího založení zmlátil Christophera Rotheho, syna nejdůležitějšího obchodního partnera naší firmy. Napila jsem se spritu a spolu s tekutinou spláchla i narůstající nepříjemné pocity. I teď, po několika měsících, ve mně myšlenka na to, co se stalo, vyvolávala pocit hnusu. Z jeho rukou, jeho dechu, jeho těla, které se příliš silně tisklo k mému. Z pocitu bezmoci. Většinou jsem tyhle myšlenky dokázala v pohodě zahnat, ale někdy, při různých rozhovorech nebo představách, se prostě objevily. Nejčastěji tehdy, když jsem s rodinou, když někdo z nás, jako právě teď, začne mluvit o firmě. Aniž bych chtěla, moje myšlenky žijí svým vlastním životem.

Christopher Rothe si to se mnou chtěl rozdat a Elias mi v pravý čas přispěchal na pomoc. Nikdo kromě Eliase, Noaha a mě o tom ale nevěděl. Ani Miriam a Phuong, ačkoli to jsou moje nejlepší kámošky. Ale já o tom nedokázala znovu mluvit. Nechtěla jsem

se zase vystavovat těm lítostivým, téměř ublíženým pohledům, jako by se něco přihodilo jim, a ne mně. Jen bráškové vědí, co se stalo – a taky Christopher. Nehodlám mu už ale věnovat ani kousek prostoru ve své hlavě. Už takhle jej zabíral až příliš a já nedopustím, aby dostal další kus mé osobnosti, aby dostal další vteřinu mého času.

„Děje se něco?“ Z myšlenek mě vytrhl Eliasův kritický pohled. Ani jsem si nevšimla, že na něj pořád zírám. Jeho hnědé oči si mě prohlížely a já rychle nasadila jeden ze svých úsměvů, než se v nich začnou zrcadlit starosti, které jsem v nich kvůli sobě viděla až příliš často. Elias toho příliš obětoval jen kvůli tomu, aby mi pomohl. Přišel o místo ve firmě a nějakou dobu nebyl dokonce v kontaktu s našimi. O to příjemnější bylo vidět, že teď může sedět s mámou na gauči a jíst pizzu. Za to všechno vděčím jen Noahově přítelkyni Lie. Pořád mi není jasné, jak to dokázala, ale před několika týdny se jí podařilo dát nás všechny zase dohromady. Pozvala Eliase na promítání svého krátkého filmu a tenhle film a příběh, který vyprávěl, mi dodal odvalu, abych se Noahovi konečně svěřila s tím, co se stalo. A teď je zase skoro všechno jako dřív.

Ale jen skoro. Elias se sice taky vrátil na univerzitu, ale na rozdíl od Noaha ve firmě nepracuje. Několikrát mě ujistil, že mu to nevádí, ale vím, že to říká jen proto, abych se necítila příšerně.

„Všecko v cajku,“ řekla jsem s úsměvem a doufala, že se mě Elias nezeptá později ještě jednou. I když si mě často dobírá, je, co se mě týče, až příliš pozorný a ochranný. Přestěhování pro mě tedy neznamená jen začátek veškerého, ale začátek něčeho úplně nového. Chci se dívat dopředu, chci lépe poznat sebe samu. A už se nemůžu dočkat, až se to všechno rozjede.

„Máte už hotové rozvrhy?“ zeptala se mě máma.

Přikývla jsem přesně v okamžiku, kdy Miriam zavrtěla hlavou.

„Já s tím už začala,“ řekla Miriam, jakmile dožvýkala, „ale fakticky to není snadný. Hodně se toho překrývá, dokonce i dva semináře povinných předmětů. Ale dostali jsme hromadnej mail, že s úvodními hodinami můžeme počkat, až bude po zápisu.“

„Pro mě je to jednodušší, protože mám jenom jeden předmět, psychologii, a všechno na sebe navazuje,“ řekla jsem. „Na místě Miri bych taky nevěděla, která bije.“

Miriam studuje němčinu a angličtinu na pajdáku, takže musí zvládnout dva předměty a pedagogické minimum. V přímém přenosu jsem zažila její vyšilování nad seznamem přednášek a rozvrhem a opravdu bych s ní neměnila.

„Jsem si jistá, že příští týden budete chytřejší,“ pronesla máma a povzbudivě se na Miriam usmála. „Jsi tak inteligentní, že tohle tě nemůže rozhodit.“

„To dáš,“ souhlasil Elias.

Usmála jsem se, když jsem si všimla, jak Miriam lehce zčervenala. Nenáviděla být středem pozornosti, přitom neměla proč být tak skromná. Ať šlo o referát ve škole, nebo o nefunkční čtečku karet u pokladny, pozornost ostatních ji pokaždé neuvěřitelně znervózňovala.

„Co vaši a tvoje ségra, vrátí se ještě?“ zeptala jsem se ve snaze změnit téma, protože jsem ji viděla nervózně poposedávat na židli.

Odložila dřevěné hůlky zpátky do misky se sushi a zavrtěla hlavou.

„Ne, chtěli se ještě zastavit u babičky v nemocnici, když už jsou ve městě.“

„A tys s nimi jít nechtěla?“ zeptal se Elias a naklonil hlavu.

„Ne, nechám je, ať si to užijou ve čtyřech. Stejně za ní chodím skoro každé den. Nemůžu přece propásnout své vlastní stěhování, zvláště když máme s Kyrou plány na dnešní večer!“

Zasmála jsem se. Jasně, plány, které zahrnovaly filmový večer. Až na to, že je Miriam největší fanynkou disneyovek a mě dostává klasika ve stylu Audrey Hepburnové nebo novější filmy s akčními nebo superakčními hrdiny. Tohle bude ještě velký boj.

Miriam se na mě podívala se zdviženým obočím.

„Co se řehníš? Ještě si neviděla Aladina, což už hraničí se zločinem. To musíme změnit.“

Strčila jsem si do pusy poslední kousek pizzy a rezignovaně zvedla ruce.

Máma složila příbor na talíř a vstala.

„Eliasi, myslím, že to byla narážka na nás.“

„Cože? Ne!“ mávla Miriam rukou. „V žádným případě jsem vás takhle nechtěla vyhodit. Bez vás dvou bychom nebyly hotovy ani za tři hodiny. Klídek.“

„Ne, nebojte se,“ zazubila se máma. „Večer patří vám, musíte se ještě zabydlet. Kdybyste někdy potřebovaly pomoc, dejte vědět.“

„Jo,“ potvrdil Elias. „Prostě mi zavolej, Kyri, stejně mám plno času. Nebo ty, Miriam.“

Matčín úsměv zjevně ochabl, načež ji Elias krátce štouchl loktem do boku. „Mami, tohle musí přestat. Neříkám to kvůli tomu, abych vás naštvál. Vážně jsem chtěl jen pomoci.“

Koutky matčinych úst se na okamžik zvedly, ale nedalo se přehlédnout, že ji Eliasovo prohlášení uvrhlo do nejistoty. Polkla jsem a napjatá atmosféra, i když jen v jemném náznaku, mi zanechala kyselou pachutí na jazyku. Copak se to fakt nikdy nevrátí do starých kolejí? Vidět rodiče a bratra, jak spolu takhle mluví, mi ještě nedávno připadalo z říše sci-fi, ale ať už Lia udělala pro naši rodinu cokoli, všechno napravit nemohla. Naše rodinná firma byla totiž pořád závislá na panu Rothovi a všichni si stále myslí, že jediní, kdo celou záležitostí trpí, jsou on a jeho syn Christopher. Nikdo neví, co se té noci stalo. A dokud nic neřeknu, tak to takhle i zůstane. Za posledních pár týdnů to nebylo poprvé, co jsem měla pochybnosti o svém rozhodnutí, i když mi bylo jasné, že v té době bylo správné. O sexuálním obtěžování jsem toho přečetla neuvěřitelnou spoustu na fórech, vláknech na Redditu i v knížkách. V podstatě všude vám tlučou do hlavy, že je nutné mluvit, že má člověk zvážít, jestli nejít na policii. Ale to všechno vypadá jen jako teoretický plán bitvy. Jako seznam úkolů, které je třeba splnit, aby bylo člověku líp. Nic z toho z mého pohledu nevyřeší prázdnotu, kterou jsem cítila. Tu netečnost, která se ve mně hned poté objevila. Strach z toho, že vás nikdo nebude brát vážně. Hrůzu z toho, že budete

muset všechno prožívat znovu a znovu, i když jen prostřednictvím vyprávění.

V létě jsem byla nějakou dobu v Paříži a seznámila se tam s jednou holkou, které se přihodilo něco podobného – až v téhle mladé ženě jsem našla prvního člověka, který dokázal vnímat, jak se cítím. Nejenže brala moje obavy vážně, ona je dokonce potvrdila, protože to, že šla na policii, jí nepomohlo, spíše naopak. Co jí ale pomohlo vyrovnat se s tím, co prožila, bylo umění, podobně jako tomu bylo u Liy. Nejsem si vůbec jistá, jestli jsem už našla svůj katalyzátor, ale mně pomáhá sport, takže se už nemůžu dočkat, až půjdu s bratry do boxerského studia a co nejdříve se přihlásím do nového fitka. Co mi naopak nepomáhá vůbec, je vědomí toho, že moje mlčení může ublížit ostatním. Nejen ženám z Christopherova okruhu, ale hlavně mému nejstaršímu bráchovi. Protože za těchhle okolností se do firmy vrátit nemůže.

Eliasův pohled se setkal s mým a nebylo třeba slov, abych si uvědomila, že přesně ví, co se ve mně odehrává.

„Vy dvě jste fakt nemožný,“ povzdechl si. „Nechtěl jsem o tom dnes mluvit, protože je to Kyřin den, ale dobře. Dřív než kolem mě budete zase chodit po špičkách: příští týden mám něco jako... pracovní pohovor.“ Máma se na něj podívala doširoka otevřenýma očima.

„Cože? Kde?“ zeptala jsem se.

„V Berlíně,“ odpověděl Elias úsečně.

„Wow, Eliasi. Ukecanej jako vždycky. V Berlíně! Díky, že jsem hned v obraze, já – hej!“

Jen taktak jsem uskočila stranou, když s úsměvem udělal velký krok směrem ke mně a pokusil se prohrábnout mi vlasy.

„V Marcově studiu. Má nový klienty a ptal se mě, jestli bych nepřevzal nějaký kurzy. Taková brigádka.“ Elias si založil ruce. „Takže už můžeš přestat s těmi soucitnými pohledy, všechno je jako dřív.“

„Skvělé, že sis zatím něco našel,“ řekla máma. „I když to samozřejmě není úplně tvůj obor. Doufám, že se nám podaří najít ještě

něco, co bude vhodnější k tomu, co studuješ. Takhle nevyjdeš ze cviku, než se to rozbouřené moře emocí zklidní.“

Elias přikývl a nic nedodal, stejně jako já a máma. Všem nám bylo jasné, že než se moře zklidní, může trvat pekelně dlouho.

„Tak jo! Připravená na výpravnou hudbu, ještě výpravnější taneční scény, Willa Smithe a další krásný lidi?“

Miriam se vrhla na pohovku vedle mě a vtiskla mi do ruky sklenku červeného vína. Pro sebe si přinesla vanilkovou kolu. Na stolku stály malé misky se sladkostmi a mezi nimi zapálené čajové svíčky. Miriam byla naprosto ve svém živlu a to, že jsme na sobě neměly typické čelenky s oušky myšky Mickey, bylo jistě jen díky tomu, že byly stále zahrabané na dně nějaké krabice.

„Jak bych na tohle vůbec mohla být připravená?“ zeptala jsem se, na což moje nejlepší kamarádka zareagovala zakoulením očima. S Disneyem jsem neměla absolutně žádný problém, ale o to víc mě bavilo ji vytáčet.

Přisunula jsem se o kousek blíž k Miriam a položila si hlavu na její rameno. „Jsem ráda, že jsi tu a že můžeme spolu bydlet.“

„Já taky,“ řekla Miriam. Pak lehce ťukla svou skleničkou o moji. „Na noci strávené nad učením v univerzitce, rvaní si vlasů nad zkouškami a na skvělé časy.“ Na chvíli se odmlčela a volnou rukou si obtočila jeden z pramenů svých světlých vlasů kolem ukazováčku. „Že mě nebudeš nutit jít na večírek prváků?“

Se smíchem jsem zvedla hlavu. „Copak bych tě tam dokázala dostat?“

Dostatečnou odpověď mi byl její nespokojený výraz. „Nechám to na tvech spolužácích,“ řekla jsem.

Miriam se zatvářila ještě o něco chmurněji.

„Seš v pohodě?“ zeptala jsem se. „Řekla jsem něco blbě?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, jenom doufám, že si najdu nějaký kámošky.“

„Jasně že najdeš, proč bys nenašla?“ Miriam zvedla obočí, jako bych už měla znát odpověď.

„Tohle už není střední,“ dodala jsem. „Všechno bude fajn, věř mi.“

„Může bejt,“ pokrčila rameny, „ale nová etapa života ze mě automaticky nedělá novýho člověka.“

„To chválabohu ne,“ odpověděla jsem. „Jsi moje nejlepší kámoška, protože jsi přesně taková, jaká jsi. Nesmíš se změnit.“

„To říkáš vždycky.“

Zamyslela jsem se a přiložila si prst na ret. „Možná proto, že je to pravda.“

Miriam naznačila boxerský úder do mého ramene, což mě rozesmálo.

„Jednou z tebe bude skvělá psycholožka,“ řekla vážněji. „Myslím, že ani nevíš, jak moc jsi mi už pomohla.“

„Hej, teď vážně. Jsi k sobě moc kritická. Jasně, s nikým nežvaníš, ale jsi ten nejotevřenější a nejmilejší člověk, kterýho znám. Nemusíš s nikým mluvit jen proto, že to dělají všichni a že chtějí mluvit oni s *tebou*. Za to tě vždycky obdivuju.“

Miriam se pousmála. „Taky tě obdivuju, Kyro.“

„Dřív ses mě bála,“ řekla jsem se smíchem.

„To nebyl strach,“ odporovala Miriam, „spíš zdavej respekt.“
Teď se rozesmála i ona.

„Vidíš, proto jsme tak skvělej tým,“ usoudila jsem. „Každej akční film potřebuje jednoho hodnýho a jednoho zlýho poldu.“

Povzdechla si. „Má to bejt špatnej pokus o to, aby sis mohla přát jinej film? Tak na to zapomeň. Teď se podíváme na Aladina a ty mi budeš po zbytek týdne děkovat a potají si pouštět soundtrack.“

Popadla jsem ze stolku dálkový ovladač a hrst chipsů, stiskla tlačítko Play a sledovala, jak se na obrazovce objevuje slavný Disneyho zámek.

„Uvidíme, jestli se tvoje teorie potvrdí.“

KAPITOLA 2

Milan

Směsici zvuků vrzajících tenisek, těžkého dýchání a občasného vykřikování křestních jmen prořízl hvizd píšťalky.

„Dobrá práce, borci!“ Náš trenér Rico dvakrát zatleskal, načež se zastavili i poslední hráči. „Pošlu vám mailem nový rozvrh tréninků. Yannicku, příště přijď včas, jinak si dáš kolečko navíc. A prázdné lahve ze sprch si laskavě vezměte s sebou. Uklízečky mi vždycky dají pořádné kapky. Už tak mám doma dva pubertáky, po kterých musím uklízet, to mi stačí.“ Sáhł po lahvi s vodou a napil se. „Hezký víkend a dejte si oraz!“

Rozběhl jsem se ke své lahvi s vodou na kraji haly a polovinu jejího obsahu vypil lačnými, velkými doušky. Lukas klesl udýchaně vedle mě na podlahu a otřel si čelo lesklé od potu.

„Skvěle jsi zahrál, Nowaku,“ řekl a natáhl před sebe nohy, načež se k nim sklonil, aby si je protáhl.

„Houby skvěle. Zkazil jsem lob při sedmimetrovém hodů,“ zamumlal jsem, znovu se napil a pak zašrouboval uzávěr na lahvi s vodou.

„Vždyť tam byl, nebo ne?“ svažtil Lukas podrážděně obočí.

„Jo, byl tam, ale díky Benovi. Za čtrnáct dní proti Hannoveru to stačit nebude. Jejich brankář je vyšší, balón měl letět jinak.“

Lukasovi zacukaly koutky úst, ale když se setkal s mým pohledem, zvážněl.

„Bude to dobrý, převálcujem je,“ pronesl a ještě víc se ohnul ke stehněm. „Navíc se nám příště vrátí kapitán.“

„Jestli bude úplně v kondici. Neříkal jeho doktor, že bude zpátky až v půlce sezony?“ Podíval jsem se na Lukase a čekal, dokud nezvedl pohled i on. „V týhle sezoně musíme postoupit.“ V červnu nám jen o vlásek utekl postup do druhé ligy, což nesmíme znovu dopustit. To, že chyběl kapitán kvůli zranění, nám na sebevědomí zrovna nepřidalo. O to víc se mi ulevilo, když se před čtrnácti dny najednou objevil na tréninku.

„Jestli Chrisovo vyšetření dopadne dneska dobře, proti Hannoveru nastoupí.“

„Skoro to vypadá, jako bys z toho měl radost,“ zašklebil jsem se. Nebylo žádným tajemstvím, že Lukas není jeho největším příznivcem. To ani já ne, ale přestože jsme si nesedli jako lidi, vím, že je to skvělý hráč a kapitán. Já jsem jej od jeho zranění několikrát navštívil, ale Lukas se od něj držel dál.

Chystal se něco odpovědět, ale nakonec se odmlčel. Nejspíš proto, že tohle není náš první rozhovor na toto téma a on dobře ví, že naše diskuse nikam nevedou. Vstal, krátce si vytřepal obě nohy a poplácal mě po rameni. „Půjdu se najíst a zbytek neděle strávím v poloze ležmo. Jdeš taky?“

Naposledy jsem se ohlédl přes rameno – na míč, který nehybně ležel v brankovišti. Pohled na něj se mi doslova vypálil na sítnici. O ten postup opravdu moc stojím. Jasně, chceme jej všichni. Ale já jsem příliš tvrdě pracoval, podstoupil příliš mnoho kompromisů a nejsem zvědavý na to, abych v téhle sezoně znovu nepostoupil.

„Milane!“ Lukas na mě čekal u dveří do šaten a pozoroval mě s jednou rukou zabořenou ve světlých vlasech a s druhou opřenou v bok. „Hejbní zadkem pod sprchu, nemám náladu na tebe furt čekat.“

Teatrálně jsem obrátil oči v sloup a rozběhl se za ním. „Klidně se nestyd' říct, že se nechceš sprchovat sám.“

Jeho odpovědí bylo štouchnutí do mého ramene, když se kolem mě protahoval do šaten.

Odemkl jsem vchodové dveře a ještě v předsíni hodil tmavě modrý dres s číslem osm směrem ke koši na prádlo v koupelně, načež jsem zahrnul do svého pokoje.

„Objednáme si něco?“ zeptal se Lukas a zavřel za sebou dveře.

„Nemůžu, ve dvě mám být v práci.“ Ucítil jsem Lukasův pohled na svých zádech. Zkřížil jsem ruce na prsou a otočil se ke svému spolubydlícímu: „Co je?“

„Já myslel, že už nebudeš brát víkendový směny.“ V duchu jsem si povzdychl: Vždyť já vím. Lukas mě už pár týdnů otravoval s tím, že moc pracuju. Na druhou stranu zná stav mého účtu, který je důvodem směn navíc. Nedokáže pochopit, jak to s takovou dvojí náloží dokážu zvládat. Kromě házené sice studuje stejně jako já, ale nemusí makat, protože hraní a sponzoring mu pokryjí jeho výdaje a rodiče mu platí nájem.

„Nevynechám žádnéj trénink a budu si dávat často pauzy, neboj,“ ujistil jsem ho.

Nad Lukasovým nosem se objevila jemná vráska. „Na trénink kašlu, ale mám strach o tebe, sotva seš doma.“

Přistoupil jsem k němu o krok blíže a přejel pěstí po temeni jeho hlavy, které pokrývají tmavě blond vlasy. Obvykle je mívá dokonale upravené, teď ale trčely v neuspořádaných pramenech na všechny strany. „Jo taaak, tobě se po mně stýská?“

Lukas vyprskl a odrazil svýma rukama mou paži. „O tom si můžeš nechat leda zdát. Pro mě je to aspoň veget.“

Otevřely se dveře vedle Lukase a vyšel z nich Sebastian, můj druhý spolubydlící, který si ospale protíral oči. Měl na sobě tmavě modré pyžamové kalhoty a černé tričko s obličejem Jona Sněha. Jeho zrzavé vlasy byly na jedné straně připlácnuté k hlavě, takže asi opravdu právě vstal. „Brý ráno,“ zamumlal a s ospalým pohledem upřeným na nás pomalu spustil ruku dolů.

„Jste v pohodě?“

„Jestli jsme v pohodě?“ zasmál se Lukas. „Nevím, kdo je tady ještě v jednu hodinu v pyžamu.“

„Vole, je neděle,“ odpověděl Sebastian. „Byl jsem vzhůru do pěti, takže jsem spal zdravejch osm hodin.“

„Vidiš, Milane, zdravejch osm hodin spánku. Měl bys to zkusit.“

Odstrčil jsem Lukase, který se do mě pokusil šťouchnout loktem, a kývl jsem na Sebastiana.

„Pařils? Nebo je to kvůli Sáře...?“

„Bude to docela změna,“ přerušil Sebastian Lukase dřív, než mu mohl položit další otázky o jeho bývalé přítelkyni. „Myslím to, až pozítří začne vejška.“

„Někdy bych ji zase potřeboval,“ řekl jsem v reakci na jeho změnu tématu. Od jeho rozchodu uběhl teprve týden, a i když o něm Sebastian téměř nemluvil, nemyslím si, že by ho to nechalo úplně v klidu.

„Myslíš pařbu?“ Sebastianovy světle hnědé oči se rozsvítily a najednou se zdálo, že z nich zmizela veškerá únava. Už celou věčnost se snažil mě i Lukase přesvědčit, abychom se k němu přidali na herní večer, ale vždycky jsme odmítli. Lukas proto, že mu videohry prostě nejdu, a já si sám sobě namluvil, že je to ztráta času. Stejně jako skoro všechno ostatní, čím jsem dřív zabíjel čas. Ale od Sebastianova rozchodu Lukas nějak změknul a snažil se přesvědčit mě o tom, že do toho máme jít.

„To není důležitý,“ mávl jsem rukou.

Sebastian se opřel o rám dveří a jednou rukou točil kroužkem v levé nosní dírce. „Hm,“ poznamenal.

„Proč ‚hm‘?“ zeptal jsem se.

„Snažím se přijít na to, jak tě dostat na svoji stranu. Správnou stranu.“

„Můžeš si vytvořit prezentaci v PowerPointu a ukázat Milanovi, jaký výhody by mu to hodilo v házený,“ zareagoval Lukas. „Rychlost reakce je v elektronicejch sportech fakt důležitá a může tě posunout i ve skutečný hře.“

„Odkdy tě zajímají e-sporty? Neříkals vždycky, že je to houby sport?“ podíval jsem se kriticky na svého nejlepšího kamaráda, který pokrčil rameny.

„Je, ale jak jsem právě řekl...“ postavil se přede mě a rukou mě štípl do tváře, „... děláš mi starosti.“ Když jsem jej od sebe znovu odstrčil, Lukas se jen zasmál.

„Bože, jste horší než moje matka.“

„Radši se chovej slušně, nebo to řeknu mamince,“ odvětil Lukas s úsměvem, rozrazil dveře do svého pokoje a vzal si ze stolu notebook. Položil si jej na předloktí a vrátil se na chodbu.

„Chceš taky pizzu, Sebastian? Nebo se chceš nejdřív nasnídat?“

Sebastian zavrtěl hlavou a upřesnil: „Nejdřív ze všeho si dám kafe.“

Lukas si povzdechl: „K čemu mi je, že bydlím v šéru, když se stejně nedostanu na minimální hodnotu objednávky?“

„Tak si najdi holku,“ odpověděl Sebastian. Když nad tím Lukas s úšklebkem mávl rukou, otočil se ke mně. „Nemysli si, že zapomenou na to, co říkal. Nutně potřebuješ pauzu a já tě dostanu.“ Sebastian ukázal ukazováčkem a prostředníčkem nejprve na své a pak na moje oči. Následně kolem nás proklusal do kuchyně, pravděpodobně aby si uvařil první z osmi šálků kávy, které si denně dopřává.

„Promluvil stařešina rodu,“ řekl Lukas. „Měli bychom se řídit jeho moudrými radami.“

„Mám to chápat tak, že si pořídíš Tinder a najdeš si holku?“ usmál jsem se.

„Haha, Tinder už mám za sebou,“ usmál se. „Doslova.“

Zkušeně ignoroval, jak obracím oči v sloup. „Máš to chápat tak, že si hned nebudeš brát další směny v práci, ale naplánuješ si s námi chilloutovej večer.“ Lukas zaklapl obrazovku notebooku a prošel kolem mě směrem do obýváku. „Jinak už brzo nebudeš vůbec doma, a za to platit nájem je docela drahý, což pro Moabit platí dvakrát.“

Seskočil jsem z kola a zamkl jej před posilovnou, kde dělám. Je to nedaleko náměstí Spittelmarkt, takže to mám ze svého bytu jen asi dvacet minut na kole. Otevřeli ji asi před rokem. Na nástěnce jsem tehdy uviděl inzerát s nabídkou práce a dostal ji hned poté, co můj šéf zjistil, že profesionálně hraji házenou. Možná že byl překvapený, že chci ještě pracovat bokem, ale nedal to na sobě znát. A díky tomu, že nekladl zbytečné otázky, na které jsem nechtěl dávat zbytečné odpovědi, mi byl hned sympatičtější. Plat je v pohodě a můžu to tady využívat zdarma, což je výhoda. V klubovně máme sice všechno vybavení, ale tady se nemusím s nikým bavit a můžu totálně vypnout s mou oblíbenou muzikou v uších. Což však není případ dneška, protože dnes je pracovní den a já schytl jednu z dlouhých směn.

„Čau, chlape,“ zavolal jsem, hned když jsem vešel, a kývl na Adriana, který stál za pultem a psal něco na tabletu. Naproti němu na druhé straně pultu stála holka s dlouhými hnědými vlasy svázanými do copu. Když mi Adrian rychle zamával, otočila se ke mně. Na okamžik jsme se na sebe podívali a její modré oči si mě zkoumavě přeměřily, načež se znovu otočila zpět. Adrian jí podal tablet a dožadoval se její pozornosti. Pravděpodobně se přihlásila na trénink na zkoušku. Což znamená, že už ji tady nikdy nevidím, protože přesně se zahájením semestru studenti prvního járu, plni dobrých předsevzetí, využijí trénink zdarma, aby se pak většina z nich už nikdy neukázala.

Zahnul jsem k šatnám a spolkl povzdech. Doufám, že mě dnes nezařadili na individuální tréninky. Rád dělám s lidmi a baví mě posouvat hranice ve sportu i u ostatních, aby toho pokaždé dávali víc a víc. Ale Ole, náš šéf, láká prváky každý semestr na speciální ceny a jakési kurzy jógy. Bohužel někteří z nich bývají nováčky i v Berlíně a zjevně něco hledají – nejsem si jistý, jestli vztah nebo známost na jednu noc, ale ani na jedno nemám čas. Alespoň tak to vypadalo loni a já nemám zájem dávat si to celé znovu.

Převlékl jsem se a nacpal boty s oblečením do skříňky. Když jsem se otočil, můj pohled nevyhnutelně padl na zrcadlo, které

stálo uprostřed pánské šatny a rozdělovalo ji na dvě poloviny. To kvůli povinnému selfie z posilovny. Přejel jsem si rukou po tváři, jako bych si tím chtěl setřít tmavé kruhy, které se zřetelně vykreslovaly pod máma hnědýma očima. Pod kůží se mi pohnuly čelistní svaly, jak jsem se o něco víc zašklebil. Sakra. Možná má Lukas pravdu a já bych měl fakt ubrat. Vůbec mi nepřidá, když na trénink nepřijdu odpočatý. Peníze, nebo nic. Vypustil jsem vzduch z nafouklých tváří a snažil se na ně nasadit jakžtakž přátelský výraz. Dneska sice možná není můj den, ale mám rád svého šéfa i svůj job a komu pomůže, když tady budu ventilovat svoje nálady?

„Tohle je Milan. Dneska s vámi vypracuje osobní tréninkový plán, přičemž se podívá, jak na tom momentálně jste a na jaké oblasti se chcete zaměřit – kardio, posilování a tak dále a tak dále. Zbytek vám vysvětlí za chvíli. Bavte se.“ Adrian mě poplácal po rameni a odešel za mužem k posilovacímu stroji na prsní svaly, kterému mírně ohnul ruce, aby si při cvičení neporanil klouby.

Otočil jsem se k holce s tmavě blond vlasy, která stála přede mnou a culila se. Samozřejmě jsem já ten šťastlivec, kterému bylo umožněno vést trénink na zkoušku.

„Ahoj,“ začal jsem. „Jak jsi právě slyšela, jmenuju se Milan. Mám dneska za úkol postarat se o to, abys odsud odešla s pořádnou svalovou bolestí.“

„Já jsem Vicky. Ty taky studuješ?“

Přikývl jsem, ale dál jsem na její otázku nereagoval.

„Hustý. Právě začínám první semestr,“ řekla.

Už je to tady.

Znovu jsem přikývl. Neměl jsem náladu vést společenskou konverzaci, ale zároveň jsem věděl, že bych se měl snažit, kdyby si navzdory očekávání přece jen tu permanentku koupila.

„Doufám, že budeš mít skvělejší start.“ Běžel jsem napřed k leg pressům. „Rozcvičku už máš za sebou. Budeme postupovat zdola nahoru a podle toho, jak na tom budeš, ti vytvořím sety, které si příště můžeš zopakovat. Po nějaký době je upravíme. Když pak

ještě budeš mít chuť, můžu ti ukázat pár cviků s vlastní vahou, které můžeš v pohodě cvičit doma. Máme taky koutek pro funkční trénink, pokud chceš raději cvičit tady nebo nemáš místo doma.“

„Trénink s vahou těla zní dobře,“ řekla Vicky a její pohled sjel po mém těle odshora dolů. „A nemusí být nutně vlastní.“

To snad nemyslí vážně? Málem jsem se nahlas rozesmál, ale na poslední chvíli jsem se ovládl. Zato za mnou se ozvalo hlasité vyprsknutí. Podrážděně jsem se podíval přes rameno přímo do páru zářivě modrých očí. Byla to ta brunetka z recepce, která se také zaregistrovala. Kousla se do spodního rtu a zjevně se snažila ovládnout se a přestat se smát. Když jsem se díval do jejího pobaveného obličejce, začaly mi cukat koutky úst. Naše pohledy se na okamžik vpily do sebe, načež mě Vickyino odkašlání vrátilo zpět do reálu.

Naklonila hlavu, jako by opravdu očekávala odpověď na svou nabídku. Na flirtování jsem byl zvyklý a nedá se říct, že by mi nelichotilo. Ale zaprvé nejsem takový idiot, abych si něco začal v práci, a zadruhé jsem v posledních měsících blokoval všechno, co by se mohlo tímhle směrem ubírat. Před očima mám jediný cíl. A ten nemá s ženskými nic společného.

„Dobřej pokus,“ namítl jsem. „Ale jestli mě budeš mít po tréninku pořád ráda, zřejmě bude něco špatně. Nikdo z téhle posilovny neodchází bez bolavejch svalů.“

Vicky se místo odpovědi jen usmála a posadila se na leg press, kde jsem jí správně nastavil záda a nohy na podložky.

„Uvidíme,“ okomentovala to stručně a po krátké instruktáži začala s cvičením, přičemž mi neuniklo, že její pohled bloudí mým směrem častěji, než bylo nutné.

Uvidíme. Už teď jsem jí mohl dát najevo, že nemá šanci. Můj poslední vztah ztroskotal kvůli házené, lépe řečeno kvůli mým ambicím v házené. Nebylo to hezké, ale jedno už vím: dokud se nedostanu tam, kam chci, mám ve svém životě místo jen pro jednu lásku. A tou je sport.

KAPITOLA 3

Kyra

Ze spánku mě nemilosrdně vytrhl budík mobilu. Nervózně jsem zasténala a nechala prsty bloudit po malé skříňce vedle postele, dokud nenašly zdroj toho protivného zvuku. S přivřenými očima jsem zamrkala proti jasnému světlu displeje a zastavila budík.

Zdřímnutí dnes bohužel není na pořadu dne, protože je úterý. Při té představě se mi zrychlil tep, který překvapivě zahnal únavu. To se obvykle stává až po několika šálcích kávy a spoustě muziky. Dnes je konečně ten den, kdy začnu studovat. A otevřu tak úplně novou kapitolu svého života.

Bylo právě sedm a přivítání studentů začne až za necelé dvě hodiny, ale chtěly jsme jet na univerzitu spolu s Miriam a určitě netoužíme přijít pozdě. Včera jsme ještě měly volno kvůli státnímu svátku, což se vzhledem k hromadě stěhovacích krabic ukázalo jako šťastná shoda okolností. Ale je můj první den vešsky. Naposledy jsem si přitáhla teplou deku až k nosu a vychutnávala si dotek měkké látky na rukou a obličeji. Nejenže pevně věřím, že se mi změní život, já jsem o tom i přesvědčená. Léto jsem strávila u své tety Maren v Paříži, abych zpracovala všechno, co se mi přihodilo. Teď už snad konečně budu moct hodit všechno za hlavu.

Cítila jsem, jak se mi znovu zrychluje tep, tentokrát to nebylo vzrušením, ale spíše radostí. Zachichotala jsem se do peřiny. Připadá mi to jako nový začátek. A jak se ukazuje, nemusím kvůli tomu opouštět město, nebo dokonce zemi. Jediné, co potřebuji, jsem já sama.

Seš v pořádku. Seš v bezpečí. Máš to pod kontrolou.

Šeptala jsem si všechny tyhle fráze pořád dokola, až jsem přelstila svou hlavu a uvěřila svým vlastním slovům. Tedy alespoň přes den. V noci, když už jsem své myšlenky nedokázala ovlivnit, převzalo otěže moje podvědomí a přinutilo mě prožívat všechno znovu a znovu. Christopherova váha na mém těle. Jeho ústa na mém krku. Jeho ruka na mých ústech.

Zhluboka jsem se nadechla a znovu vydechla, přičemž můj dech rozehrál příkrývku na mém obličejí. Trhnutím jsem ji stáhla a chladný vzduch mého pokoje mě konejšivě políbil na tvář.

Ještě pořád pro mě není snadné vzpomínat na ten večer. Pravděpodobně tomu tak nikdy nebude. Ale je to už snazší. Snazší s každým dalším rozhovorem, který jsem vedla s Eliasem a Noahem. A Noah měl asi pravdu v tom, že k tomu přispěje i stěhování. Já sama jsem se cítila lehčeji. A byla bych hloupá, kdybych si chtěla život zbytečně komplikovat tím, že se budu ohlížet zpět. Ode dneška se budu dívat už jenom kupředu.

S ještě vlhkými vlasy jsem vešla do kuchyně, kde to božsky vonělo kávou.

„Dobré ráno, nejlepší spolubydlící na světě,“ řekla jsem s pozvedchem a otevřela dvě skříňky, ve kterých jsem našla naše šálky. Miriam a Elias se postarali o kuchyň, zatímco já se s mou mámou a sestrou Miriam věnovala obývacímu pokoji. Sáhla jsem po ošklivém, jasně růžovém hrnečku s fialovou osmnáctkou, který mi dal Noah k loňským narozeninám. Třpytil se ve světle kuchyňské lampy, a díky tomu vypadal ještě o něco odporněji. Noah a Elias se vsadili, kdo mi dá rok co rok ošklivější dárek k narozeninám. K mým osmnáctým narozeninám vyhrál ostatně Elias, který mi daroval kalendář s fotkami, na nichž ztvárňuje obaly mých oblíbených

desek z padesátých let. Včetně oblečení nalehko a make-upu. V novém bytě zdobí stěnu mého pokoje i přesto, že je z loňského roku. Vždycky mi dají i něco normálního, ale tyhle drobnosti miluji ze všeho nejvíc.

Usedla jsem na kuchyňskou židli a natáhla ruku s prázdným šálkem směrem k Miriam. S úsměvem zavrtěla hlavou a nalila mi kafe z velkého french pressu. „Nejlepší spolubydlící na světě? Seš tak milá, když něco potřebuješ.“

„Já jsem milá vždycky,“ zaprotestovala jsem a nalila si do svého šálku trochu ovesného mléka. Napila jsem se a požívačně zavřela oči. Kávě se nic nevyrovná.

„O čem se ti zdálo? Četla jsem, že to, o čem se ti první den v novém bytě zdá, se splní,“ řekla Miriam a posadila se vedle mě ke stolu s čajem a miskou müsli.

„O ničem, co bych si zapamatovala,“ odpověděla jsem s širokým úsměvem a poprvé jsem doufala, že se její lehká pověřivost skutečně potvrdí. „Beru to jako velmi dobrý znamení.“

Miriam se zarazila se lžičkou cereálií v ruce. „Máš podezřele dobrou náladu, děláš mi starosti.“

„Proč bych neměla mít dobrou náladu? Dneska je náš první den vejšky!“

„Jo, ale je před osmou. Dokonce ses už učesala a usmíváš se.“ Její kriticky zkoumavý pohled mě přinutil k úsměvu. „A jsi oblečená – mimochodem, super džíny.“

„Prostě se těším na dnešek. Na úvod, na první přednášku, na to, jak si o tom budeme s Phuong a s tebou povídat,“ pokrčila jsem rameny. „To jsou hned tři důvody k dobrý náladě.“

„Já jsem spíš nervózní než nadšená,“ zamumlala Miriam, zatímco přežvykovala.

„To přijde,“ řekla jsem. „O čem se vlastně zdálo tobě? Co se ti splní?“

Miriam se už podruhé zastavila uprostřed pohybu, jenže tentokrát získala její světlá pleť lehce růžový nádech. „To není důležité.“

„Měla jsi sny o sexu?“ položila jsem šálek a naklonila se k Miriam. Povytáhla jsem obočí a pobaveně sledovala, jak její obličej trochu potemněl.

„Kyro!“

„Co je, vždyť se to může stát.“

„Od tebe to sedí, když dneska začínáš s psychologií,“ řekla Miriam. „Freud si vždycky všechno vykládal přes sex, že jo?“

„Na to se dá svěst fakt hodně,“ pokrčila jsem rameny. „V každém případě bys mi mohla říct, jestli to tak je. A bez toho, abys celá zrudla.“

„Vůbec nejsem rudá,“ namítla Miriam, ale zároveň si přiložila ruku na tvář, aby vyzkoušela, jestli nemá kůži teplejší než obvykle.

„Řekla bych, že jo,“ řekla jsem. „A fakt to nechápu. Až budeš mít co nevidět seminář literatury, budeš to tam muset zvládat. Shakespeare, Goethe a všichni ostatní byli taky docela zkažení. U Markétky ve Faustovi se rozhodně nejednalo o neposkrvněné početí.“

„Jo, ale popisovali to hezčími slovy,“ zamumlala Miriam do šálku.

„Tak to přeformuluju: Je naprosto v pořádku, když mi u snídani povyprávíš o svých snech o kultivované souloží, ó, má krásná panno.“

Se smíchem jsem odrazila balíček kapesníků, kterým po mně Miriam mrštila.

„Na to si teď budu muset asi zvykat, co?“ zeptala se.

„To máš z toho!“ S úsměvem jsem dopila kávu. Třesu se nedočkavostí na tenhle den i celý tenhle semestr.

Skrz příkrov mraků se prodralo slunce, které zalilo šedé kamenné sloupy Humboldtovy univerzity do přívětivého světla. Na nádvoří postávaly skupinky studentů, někteří si s očividnou radostí, že se zase vidí, padali do náruče, jiní se poněkud ustrašeně krčili na kraji. Tihle určitě patřili k prvákům – stejně jako já.

Ten pocit, když jsem tentokrát vstoupila do areálu, byl najednou úplně nový. Jasně, bývala jsem tu i dříve, když jsem doprovázela Miriam na bleší trh s knihami nebo když jsem s Phuong, která je teď ve třetím semestru, zašla na kafe. Ale dnes mi tohle místo přišlo úplně jiné, jako by ve vzduchu časného podzimu visely všechny přísliby nadcházejícího času. Dnes jsem totiž nepřišla jen tak do kampusu, dnes začínám studovat vejšku.

Až se rozběhnou přednášky a semináře, budu muset na katedru psychologie, takže tady nebudu tak často, ale úvodní kurzy prvního týdne semestru jsou v hlavním kampusu. Když se tak dívám na Miriam, je to za odměnu, protože se jí ve tváři zračí nefalšované nadšení. Krátce jsem jí stiskla ruku a ona se na mě lehce usmála.

„Každej, kdo s tebou prohodí jediný slovo, si tě hned zamiluje,“ prohodila jsem k ní povzbudivě.

Miriam zasunula palec pod řemínek kabelky a chvíli vedle mě mlčky kráčela. U vchodu do impozantní budovy jsme se zastavily a ona nahlas vydechla. Položila jsem jí ruce na ramena a nepatrně jsem s ní zatřásla.

„To chce klid. Víím, zní to jako ohranej song, ale ty to zvládneš. Půjdeš rovnou na seminář, sedneš si vedle někoho, kdo vypadá mile, a položíš takový ty obvyklý otázky: Jakej máš obor? Studuješ bakaláře, nebo učitelství? V jaký části Berlína bydlíš? A tak dále a tak furt.“

Miriam se na mě kriticky zadívala svýma světle hnědýma očima. „Tohle jsou nudný konverzační otázky. Lidi, co studují se mnou, by měli mít podobný cool zájmy. Když už, tak se jich ptám na knížky nebo britský seriály.“

„Vidíš, stejně to máš všechno zmáklý.“

Miriam si povzdechla a prošla kolem mě dovnitř. „Tak jo. Sedeme se pozděj v kavárně?“

„Řekla jsem Phuong, ať nám drží stůl.“

„Super!“ řekla Miriam. „Po zahájení se ještě rychle zapíšu do kurzů a pak počkám venku u zdi, můžeme jít spolu.“

Rychle jsem svou kámošku objala, načež Miri zahrnula do jedné z učeben po levé straně. Zkontrolovala jsem si mobil, abych zjistila, kam přesně mám jít, a pak jsem se i já vydala na svou první univerzitní výuku. Za tichého vrzání svých tenisek jsem stoupala po tmavě červených mramorových schodech. Měli jsme už informativní schůzku o všech těch organizačních věcech, takže vím, že mám dneska v rozvrhu přednášku o teoretických základech psychologie a další o metodologii. Zní to docela suše, ale stejně se těším. Pár dní zpátky jsem si prohlídla i sborník, takže zhruba tuším, co mě čeká.

Porovnal jsem číslo místnosti na cedulce na zdi s číslem v mobilu a pak jsem otevřela dveře do přednáškového sálu. V několika řadách tu už sedělo pár dalších studentů prvního ročníku. Rozhodla jsem se pro prázdnou řadu uprostřed sálu, protlačila se úzkou uličkou a svezla se na jednu ze světlých dřevěných židlí. Jsem tu o něco dřív, takže mám kapku času zkontrolovat zprávy na mobilu. Moji rodiče, Elias a Noah, napsali do naší skupiny Rodinka několik motivačních slov. Od Phuong dorazilo selfie s hrnkem kávy v levé ruce a palcem nahoru v pravé. Moje nejlepší kámoška má dnes směnu v Poet's Corner, kde se máme s Miriam později sejít.

Když se vedle mě ozval šramot, vzhledla jsem a usmála se na holku, která se právě prodírala do mé řady. V ruce držela zářivě růžový hrnek s kávou a krátce mi úsměv opětovala. Místo aby si sedla vedle mě, nechala mezi námi dvě volná místa. Vytáhla z kabelky blok a pero a položila je na úzký stůl před sebou.

Přednáškový sál se pomalu zaplňoval, a i když tu už bylo několik skupinek, zdálo se, že většina je sama. To mě trochu uklidnilo. Právě jsem dodala odvalu Miriam, která je spolu s Phuong mou nejlepší kamarádkou, jakou bych si mohla přát, ale i tak ve mně dřímá nepatrný závan nervozity. Nechci být tím, kdo nemá na seminářích nikoho do skupiny, a stejně tak nechci trávit půl hodiny mezi semináři sama. Takže se budu chovat ke všem co nejpráteleštěji a doufat v to nejlepší.

Což už se teď ukazuje jako obtížný úkol, protože jsem málem obrátila oči v sloup, když si napravo ode mě o jedno sedadlo dál sedl jeden kluk. Při takovém návalu studentů bude stejně za pár minut plno a obsadí se všechna místa. Je mi záhadou, proč si hned všichni nesednou vedle sebe. Vytáhla jsem z batohu zápisník a pero a začala jsem si kreslit drobné motivy na okraj papíru.

Uličkou po mé levici proběhl dolů starší muž v košili a s aktovkou a usadil se za pultíkem, načež všechny hlasy přešly do tichého šepotu a studenti, kteří dosud nerozhodně postávali v uličkách, rychle zaujali svá místa. Místa se pomalu zaplňovala, a tak se dívka přesunula na židli přímo vedle mě, aby uvolnila plac opozdílům.

„Dobré ráno, dámy a pánové,“ přivítal nás profesor, který se krátce nato představil jako doktor Natonek a prostřednictvím projektora promítl na stěnu uvítací fólii. S mírným bušením srdce jsem svou pozornost zaměřila na to, co se děje vpředu. Stálo mě spoustu práce, aby mě sem přijali, a teď to všechno konečně začne.

Ani ne po třiceti minutách mé počáteční nadšení vyprchalo a já nejistě bloudila pohledem po tvářích kolem sebe. Všichni si ale pilně opisovali seznam literatury, zaznamenávali si, jaké knihy si mají sehnat a jaké si na příště připravit koncepce a psychology. Psychologové bylo to správné slovo. Protože dosud to bylo všechno poněkud o chlapech. A tím poněkud mám na mysli stoprocentně. Seznam literatury obsahoval jen vědecké práce mužů. Všichni dosud zmínění psychologové a vědci byli muži. A navzdory tomu, že jsem se hlásila já i holka vedle mě, vyvolával doktor Natonek při všech svých otázkách pouze spolužáky mužského pohlaví.

Nervózně jsem si pohrávala s tlačítkem propisky, dokud na mě dívka s růžovým hrníčkem na kávu nevrhla otrávený pohled. Můj prst se zastavil a cvakání pera ustalo. Totéž se nedalo říct o myšlenkách v mé hlavě. Přeháním, určitě to zveličuju. Hloupá náhoda, nic jiného. Ve sborníku i v materiálech pro tenhle semestr byly zjevně i psycholožky. Profesor však dosud žádnou z nich nepředstavil, ani se o nich nezmínil.

V minulosti by mi něco takového asi nevadilo. Pravděpodobně bych si toho dřív ani nevšimla. Ale tohle léto jsem strávila u tety Maren v Paříži, která tam podporuje mladé muzikantky. Výměna názorů s ní a se všemi ženami, které musí bojovat za to, aby se jim dostalo stejné pozornosti jako jejich mužským kolegům, způsobila to, že jsem od té doby na podobné věci narážela pravidelně. V reklamách, v televizi, dokonce i v naší rodinné firmě. Jenže tady, ve škole, jsem něco takového prostě nečekala. Tahle univerzita přece propaguje pokrok a vyznává rovnoprávnost – takový byl alespoň můj dojem.

Co když si toho přednášející vůbec nevšiml?

Zhluboka jsem se nadechla a zvedla ruku. Protože se pan Natonek na nic neptal a všichni si v klidu čmárali do bloků, okamžitě zaznamenal, že se hlásím. Posunul si brýle na nose a s lehkým příkývnutím mě vyvolal: „Ano?“

Toto jediné slovo mělo za následek, že se veškerá pozornost obrátila najednou na mě. Dokonce i hlavy v řadě přede mnou očima prolitly místnost, než se otočily ke mně. Zasunula jsem si pramen vlasů za ucho a odkašlala si.

„Promiňte, ale už jsem si přečetla začátek sborníku a trochu se podívala na koncepcce. A... na vašich slajdech jsou jen muži?“ Polkla jsem. „Ne že by všichni nebyli důležití, a jsem si jistá, že literatura, kterou jste vybral, je skvělá, ale nebylo by dobré, kdyby byly vzaty v potaz i nějaké psycholožky?“ Na okamžik jsem se odmlčela, což však doktor Natonek nevyužil jako příležitost k odpovědi.

„Například Mary Ainsworthová je ve sborníku zmíněna v kapitole Vývojová psychologie,“ dodala jsem a všimla si, jak mi v hrudi nepříjemně začíná bušit srdce, protože nikdo nemluví a všichni na mě jen zírají.

„Mám radost, že jste se stihla s materiálem tak dobře seznámit,“ poznamenal konečně pan Natonek. „Vybírám ale vědce a koncepcce, o nichž se bude diskutovat, podle jejich významu. A nelze obejít Freuda, Fromma, Wundta a C. G. Junga tam, kde hrají

psycholožky mnohem méně významnou roli.“ Profesor si opět upravil tmavé obruby brýlí a vypadal, že mě doslova probodne pohledem.

„Chcete vést seminář, nebo jste se přišla něco naučit? Protože podle toho, jak to vidíte, bych teď pokračoval.“

Pan Natonek se na mě netrpělivě podíval s mírně povytaženým obočím a já sevřela prsty kolem propisky. Skutečnost, že jsem si koutkem oka všimla, jak dívka vedle mě zvedla koutky úst a pro sebe se ušklíbala, mi rozhodně nepřidala. Přikývla jsem a zamumlala „Promiňte“.

Profesor se ode mě znovu odvrátil a klikl ovladačem, takže se na stěně objevil další snímek. Postupně se hlavy mých spolužáků opět otáčely dopředu. I když někteří si mě prohlíželi o něco déle. Super, takže můj obličej znají hned od prvního dne.

„Pokračujme ve vývojové psychologii. Dalšími významnými představiteli jsou například James J. Gibson a...“ odmlčel se a podíval se záměrně mým směrem, „... jeho manželka Eleanor J. Gibsonová.“ Na plátně se objevil černobílý obrázek obou vědců.

„Za několik týdnů se budeme podrobněji zabývat knihou Jamese Gibsona *Vnímání a životní prostředí*. Vrátime se k ní v modulech o psychoanalýze a v seminářích o teorii spojení.“

Opět se na chvíli odmlčel a neomylně se podíval mým směrem. Jeho pohled jsem opětovala, ale všimla jsem si, že srdce v mém hrudníku bije stále příliš rychle.

„Doufám, že omluvíte, že se obracíme především na dílo *pana* Gibsona. Jeho manželka Eleanor toho v téhle oblasti také hodně dokázala. Proslavila se však tím, že...“ pokrčil doktor Natonek rameny, „zkrátka tím, že si vzala slavného psychologa. A ten byl zároveň jejím supervizorem.“

Týpek po mé pravici se tiše zasmál a zdrženlivý smích zazníval i v řadách daleko vpředu. Cítila jsem se všelijak, jen ne vesele. Nevěřicně jsem se podívala na profesora a ústa se mi sama od sebe otevřela údivem. To snad nemůže myslet vážně? Vypadalo to ale, že může, protože už klikal na další slajd, aby probral program

semestru. Přece nemůžu být jediným člověkem v téhle místnosti, komu jeho chování vadí, nebo snad jo? Podívala jsem se na holku vedle sebe, ale ta si dál zapisovala učivo a požadované materiály.

Sáhla jsem po propisce a pokračovala v psaní. Prsty se mi však třásly a já ji držela tak pevně, že zanechala otisk na mém prostředníčku.